

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. гр.Велинград, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИНГРАД, III - НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РОСИЦА ИЛ. ВАСИЛЕВА

при участието на секретаря ВИОЛЕТА Д. ШАРКОВА
като разгледа докладваното от РОСИЦА ИЛ. ВАСИЛЕВА Административно наказателно дело № 20225210200158 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба, подадена от АЛ. С. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Сърница, ул. „Свобода“ № 72, чрез адв. В.Д., против Наказателно постановление № 21-0367-001474/09.12.2021 г., издадено от ВПД Началник РУ-Велинград към ОДМВР - Пазарджик, в частта, с която на жалбоподателя АЛ. С. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. (двеста лева) и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на наказателното постановление (НП) в атакуваната му част. Твърди се, че същото е издадено при съществени нарушения на процесуалните правила. Акцентираща се върху това, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) не е връчен на жалбоподателя, съгласно изискванията на чл. 43, ал. 5 от ЗАНН. Отрича се извършването на вмененото административно нарушение по чл. 103 от ЗДвП. Формулирано е искане за отмяна на НП в обжалваната му част. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят А.К., чрез процесуалния си представител адв. В.Д., поддържа жалбата и моли за отмяна на НП в обжалваната част. Претендира присъждане на разноски.

Въззиваемата страна – ВПД Началник РУ-Велинград към ОДМВР - Пазарджик, редовно призована, не изпраща представител в съдебно заседание. Не взема становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид изложените в жалбата оплаквания, становището на жалбоподателя и след като анализира събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.10.2021 г., около 20:55 часа, в гр. Сърница, в посока от махала „Крушата“ към центъра на гр. Сърница, жалбоподателят А.К. управлявал лек автомобил „Мерцедес МЛ 320“, с рег. № РВ 9883 КТ, негова лична собственост. В същото време свидетелите Бойко Красимиров П. и Александър (понастоящем Мустафа) Албенков Р. – двамата служители в ПУ-Сърница при РУ-Велинград изпълнявали служебните си задължения по осъществяване на контрол за изпълнение на правилата за движение в района. Полицейските служители спрели за проверка управлението от жалбоподателя автомобил. Водачът А.К. представил на контролните органи свидетелството си за управление на МПС. При проверката било установено, че управлението от жалбоподателя лек автомобил „Мерцедес МЛ 320“, с рег. № РВ 9883 КТ, не е оборудван с обезопасителен триъгълник, аптечка, пожарогасител и светлоотразителна жилетка. Към този момент свидетелите Б. П. и Александър Р. нямали правомощия да съставят АУАН, поради което обяснили на жалбоподателя, че за констатираната липса на техническо оборудване на автомобила ще бъде изготвена докладна записка, въз основа на която впоследствие ще бъде издаден АУАН. След проверката контролните органи върнали на жалбоподателя СУМПС. По това време жалбоподателят говорел по мобилния си телефон. Говорейки по телефона без устройство, позволяващо използването на телефона, без участието на ръцете му, жалбоподателят привел в движение лекия автомобил и продължил да се движи по ул. „Свобода“ в гр. Сърница. Виждайки това полицейските служители последвали със служебния автомобил управлението от жалбоподателя лек автомобил „Мерцедес МЛ 320“, с рег. № РВ 9883 КТ.

Жалбоподателят продължавал да говори по телефона. Полицейските служители подали с патрулния автомобил светлинен и звуков сигнал на жалбоподателя да спре, но той не спрял и продължил да управлява автомобила. Малко след това жалбоподателят спрял пред № 11 на ул. „Свобода“ в гр. Сърница. Полицейските служители спрели до жалбоподателя. Свидетелят Александър Р. отново поискал документите на жалбоподателя. Последният отказал да представи документите си с изявлението, че преди малко се е легитимирал с тях пред полицаите. Контролните органи докладвали за случая на дежурния в ОДЧ, като им било разпоредено да съставят докладна записка. Свидетелят Б. П. съставил докладна записка за случая до ВПД Началник на РУ – Велинград.

Въз основа на изготвената докладна записка бил съставен АУАН № 171466/03.11.2021 г. Актосъставителят Б.Т. квалифицирал извършеното от жалбоподателя като нарушения по чл. 139, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, чл. 139, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, чл. 139, ал. 2, т. 3 от ЗДвП, чл. 139, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, чл. 104а от ЗДвП и чл. 103 от ЗДвП. АУАН бил съставен в отсъствие на нарушителя. Жалбоподателят не бил търсен за явяване за съставяне на АУАН в негово присъствие. След съставянето на АУАН, актът бил изпратен в ПУ-Сърница за предявяване и връчване на жалбоподателя. На 23.11.2021 г. свидетелят Б. П. бил дежурен по КАТ и трябвало да връчи АУАН на жалбоподателя. Свидетелят Б. П. видял на същата дата жалбоподателя в близост до сградата на Община Сърница и го уведомил, че срещу него е съставен АУАН. Жалбоподателят А.К. отказал да се запознае със съдържанието на АУАН, като отказът му бил удостоверен с подписа на свид. Ф.Д. – младши полицейски инспектор в ПУ - Сърница. Тъй като жалбоподателят отказал да удостовери с подписа си, че се е запознал с АУАН, полицейските служители решили, че на същия не следва да бъде връчван препис от АУАН, поради което не връчили на жалбоподателя препис от АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено процесното НП, с което на жалбоподателя АЛ. С. К. са наложени следните административни наказания: на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено нарушение по чл. 139, ал. 2, т. 1 от ЗДвП; на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено нарушение по чл. 139, ал. 2, т. 2 от ЗДвП; на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено

нарушение по чл. 139, ал. 2, т. 3 от ЗДвП; на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено нарушение по чл. 139, ал. 2, т. 4 от ЗДвП; на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 50 лв., за извършено нарушение по чл. 104а от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП.

Наказателното постановление било връчено на жалбоподателя на 17.04.2022 г. Същото е обжалвано само в частта, в която на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП.

Гореописаната фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от писмените доказателства, приложени по административнонаказателната преписка, надлежно приобщени по делото, както и от събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства.

Разпитан като свидетел актосъставителят Б. Г. Т. потвърждава авторството на АУАН и направените в него констатации. Същият сочи, че не е присъствал при установяване на нарушенията, като е съставил АУАН въз основа на докладна записка на полицейските служители Р. и П. при ПУ – Сърница. Актосъставителят сочи, че АУАН е съставен на 03.11.2021 г. в отсъствие на нарушителя, както и че жалбоподателят не е търсен и канен нито писмено, нито устно, да се яви за съставяне на АУАН в негово присъствие. Изтъква, че след съставяне на АУАН го изпратил в ПУ-Сърница за връчване на нарушителя.

За разкриване на обективната истина в качеството на свидетели са разпитани лицата Б. П. и Александър (Мустафа) Р., присъствали при установяване на нарушенията. Същите подробно разказват за констатираното в хода на проверката и повторното спиране на управлението от жалбоподателя автомобил. И двамата твърдят, че е подаден светлинен и звуков сигнал на жалбоподателя да спре, но той не спрял, както и че не са връчвали препис от АУАН на нарушителя. Свидетелят Александър (Мустафа) Р. уточнява и категорично заявява, че не са подавали мигащ сигнал

„ПОЛИЦИЯ-СПРИ!“ на жалбоподателя да спре, а свид. Б. П. излага, че преди да дадат акта на жалбоподателя да се запознае със съдържанието му, обяснили на жалбоподателя, че ако откаже да подпише акта, за да удостовери, че се е запознал със съдържанието му, няма да получи копие от акта, тъй като няма да му го връчат. Свидетелят Б. П. сочи, че тъй като жалбоподателят отказал да се запознае с акта и да го подпише, на същия не бил връчен препис от АУАН.

В хода на съдебното следствие в качеството на свидетел е разпитан свид. Ф. М. ДВ. – свидетел-очевидец на отказа на жалбоподателя да подпише АУАН. Същият сочи, че е запознал жалбоподателя с АУАН, но тъй като жалбоподателят отказал да подпише АУАН, не са му връчили препис от акта. Изтъква, че изрично предупредили нарушителя, че ако не подпише АУАН, за да се удостовери, че се е запознал с него, няма да му връчат екземпляр от акта.

Съдът намира, че изнесените от свидетелите Б. П., Александър (Мустафа) Р., Б.Т. и Ф.Д. данни отразяват логично действителното развитие на събитията, поради което кредитира показанията им, както и приетите писмени доказателства по делото, тъй като намира същите за достоверни, еднопосочни и непротиворечиви помежду си.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, изхожда от процесуално легитимирана страна и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Стоян Димитров Кюпов – ВПД Началник РУ – Велинград към ОДМВР-Пазарджик, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице – свид. Б. Г. Т. – полицейски инспектор при РУ – Велинград. Компетентността на

актосъставителя и административнонаказващия орган, издал обжалваното НП, следва от представената по делото Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи.

АУАН и НП са издадени при спазване на визираните в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН давностни срокове.

Въпреки това, съдът счита, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, опорочаващо законосъобразността на административнонаказателната процедура.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението, а според ал. 2 на същата правна норма когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие.

Съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗАНН актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си.

Според чл. 43, ал. 2 от ЗАНН когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, името и точният адрес на който се отбелязват в акта.

Съгласно чл. 43, ал. 4 от ЗАНН когато актът е съставен в отсъствие на нарушителя, той се изпраща на съответната служба, а ако няма такава - на общинската администрация по местоживеенето на нарушителя за предявяване и подписване. Актът се предявява и подписва не по-късно от седем дни от получаването и се връща незабавно.

В чл. 43, ал. 5 от ЗАНН (ред. ДВ, бр. 59 от 1992 г.) е регламентирано, че при подписване на акта на нарушителя се връчва препис от него срещу разписка, а в акта се отбелязва датата на неговото подписване.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства – писмо с рег. № 367000-5988/24.06.2022 г. и показанията на актосъставителя Б.Т. се установява, че АУАН е бил съставен в отсъствие на нарушителя, който въпреки че е бил известен, не е бил поканен по надлежния ред да присъства при съставянето на акта, както предвижда нормата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН.

Това нарушение обаче не е съществено, тъй като независимо, че АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя е спазена процедурата по чл. 43, ал. 4 от ЗАНН и по-късно по надлежния ред АУАН е предявен на лицето, сочено като нарушител, за запознаване със съдържанието му. В процесния случай съставеният АУАН е предявен на нарушителя, който е отказал да го подпише, като отказът е удостоверен с посочване на фамилията и подписа на един свидетел – свид. Д..

Не е спазена обаче процедурата по връчване на препис от АУАН на нарушителя и същият не е уведомен за това, че в срока по чл. 44 от ЗАНН може да направи възражения по акта. Процедурата по връчване на акта е различна от тази на предявяването му и води до различни правни последици за нарушителя. Обстоятелството, че АУАН е предявен на нарушителя за запознаване със съдържанието му и той е отказал да го подпише, не освобождава органа от задължението да връчи препис от акта на нарушителя срещу подпис (в този смисъл Решение № 6266/02.11.2021 г. по адм. дело № 4132/2021 г. на Административен съд – София, Решение № 631/14.11.2016 г. по к.а.н.д. № 714/2016 г. на Административен съд – Пазарджик, Решение № 683/12.11.2018 г. по к.а.н.д. № 804/2018 г. на Административен съд – Пазарджик). Ако се приеме тезата, че само в случаите на подписване на АУАН от нарушителя, на същия се връчва препис от АУАН, то това би означавало, че правото на възражения в предвидения в чл. 44 от ЗАНН срок би могло да се упражни само в случай на подписване на акта от нарушителя, но не и при отказ да бъде подписан, което не е идеята на законодателя.

Разпоредбата на чл. 43, ал. 5 от ЗАНН е въведена като гаранция за спазване правото за защита на нарушителя срещу нарушението, изразяващо се в това същият да получи екземпляр от акта, който да му даде яснота относно вмененото му нарушение и по този начин да му бъде осигурена възможност адекватно и в пълен обем да организира защитата си срещу него. Не случайно и към АУАН е предвидена разписка, удостоверяваща връчването на препис от него на нарушителя, която следва да бъде оформена независимо и без значение дали в АУАН е положен подпис от нарушителя или отказът на същия е удостоверен с подпис на свидетел. Предявяването на АУАН и връчването на препис от АУАН на нарушителя са две отделни действия в административнонаказателното производство. В случая по делото не се

твърди и не се доказва жалбоподателят да е отказал да получи препис от АУАН. Напротив, от показанията на свидетелите Б. П., Александър (Мустафа) Р. и Ф.Д. се установява, че на жалбоподателя въобще не е предложено да получи препис от АУАН. При проведените им разпити тримата свидетели сочат, че не е бил предоставен препис от АУАН на жалбоподателя, тъй като той отказал да подпише, че се е запознал със съдържанието на акта. Невръчването на препис от акта винаги накърнява правото на защита на соченото като нарушител лице и е от категорията на съществени процесуални нарушения, което е самостоятелно правно основание за незаконосъобразност и отмяна на НП.

Отделно от гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че в случая жалбоподателят не е осъществил състава на вмененото му административно нарушение по чл. 103 от ЗДвП.

Съгласно чл. 103 от ЗДвП при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

Според чл. 170, ал. 3 от ЗДвП при спиране на пътно превозно средство за проверка или за оказване на съдействие служителят от органите за контрол подава своевременно ясен сигнал със стоп-палка. През нощта сигналът за спиране може да бъде подаден и с описваща полукръг червена светлина. Сигнал за спиране може да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет.

Съгласно чл. 207 от ППЗДвП сигнал за спиране може да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет чрез постоянно светещ или мигащ надпис „ПОЛИЦИЯ-СПРИ!“.

В процесния случай от събраните по делото доказателства, обективирани в показанията на свидетелите Б. П. и Александър (Мустафа) Р. се установява, че полицейските органи са се намирали в служебен автомобил. След като са възприели извършеното от жалбоподателя нарушение по чл. 104а от ЗДвП са последвали със служебния автомобил управления от жалбоподателя автомобил и са подали звуков и светлинен сигнал на жалбоподателя да спре. Подаването на светлинен и звуков сигнал от движещ

се полицейски автомобил за обозначаване на специалния режим на движение не съставлява сигнал за спиране по смисъла на чл. 103 от ЗДвП и не вменява задължение на водача за това. При подаване на светлинен и звуков сигнал възникват само задължения за останалите водачи за осигуряване на безпрепятствено преминаване на автомобила със специален режим на движение (чл. 104, ал. 1 от ЗДвП), а за пешеходците възниква задължение да освободят платното за движение (чл. 115, ал. 2 от ЗДвП).

От анализа на доказателствената съвкупност по делото не се установява да е подаден своевременно ясен сигнал за спиране със стоп-палка, съгласно изискванията на чл. 170, ал. 3 от ЗДвП. Видно от показанията на свид. Александър (Мустафа) Р., от движещия се полицейски автомобил не е подаван сигнал за спиране чрез постоянно светещ или мигащ надпис „ПОЛИЦИЯ-СПРИ!“. Следователно подаденият светлинен и звуков сигнал не е отговарял на условията на чл. 170, ал. 3 от ЗДвП и чл. 207 от ППЗДвП. След като на жалбоподателя не е подаден надлежен сигнал за спиране, то за същия не е възникнало задължение да преустанови движението на управляваното от него МПС и да спре на указаното място. Ето защо, съдът намира, че жалбоподателят не е извършил вмененото му нарушение по чл. 103 от ЗДвП.

Изложеното налага извод, че административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е незаконосъобразно ангажирана за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

По гореизложените съображения съдът намира, че издаденото НП е незаконосъобразно в обжалваната му част и като такова следва да бъде отменено в тази част.

По разноските:

При този изход на правния спор, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, право на разноски има жалбоподателят. В процесния случай същият своевременно е направил искане за присъждане на разноски в настоящото съдебно производство и е ангажирал доказателства за реалното извършване на такива. Видно от представените по делото договори за правна защита и съдействие страните по него са договорили възнаграждение в общ размер на 500 лв., което е изцяло заплатено в брой. Ето защо, така претендираните разноски следва да бъдат присъдени в полза на жалбоподателя.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН,
съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0367-001474/09.12.2021 г., издадено от ВПД Началник РУ-Велинград към ОДМВР - Пазарджик, в частта, с която на жалбоподателя АЛ. С. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Сърница, ул. „Свобода“ № 72, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. (двеста лева) и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 (шест) месеца, на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР-Пазарджик да заплати на АЛ. С. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Сърница, ул. „Свобода“ № 72, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, сумата в размер на 500 лв. (петстотин лева), представляваща разноски за адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Пазарджик.

Съдия при Районен съд – Велинград: _____